



fingið heilakrabba. Ein álvarsom sjúka við vánaligum útlitum. Helst hefur Arnvør bert fá ár eftir at liva í, hóast hon fær bestu viðgerð, sum danska heilsuverkið kann bjóða henni.

Sjúkan hjá 38 ára gomlu Arnvør skapar eina óhugsandi kreppustøðu í familjuni, og systirin Margit, sum altíð hevur havt tætt samband við Arnvør, fer at skriva henni dagbók. Hon goymir upplivingar, hendingar, viðgerðir og aðrar tilburðir, sum Arnvør hevur ilt við at minnast, í dagbókini, sum Arnvør so skal lesa, tá ið hon kemur fyri seg aftur.

Soleiðis gongur ikki. Arnvør verður skurðviðgjörd og fær áhaldandi viðgerð, men tað gongur skeiva vegin – stútt og støðugt. Glottar eru at hóma, hon ressast stundum, og hon hevur allatiðina gott mót og stríðist ímóti sjúkuni og vónloysinum. Arnvør verður tó alt verri fyri, og hon ferðast fram móti deyðanum, hóast familjan ikki vil missa mótið og ger alt fyri at hjálpa henni.

Vit fáa eitt umfatandi innlit í tíðina, tá ið Arnvør er sjúk. Vit fylgja avgerandi kanninum og viðgerðum á sjúkrahúsi, vit

fáa frásagnir um gerandislívið í Danmark og Føroyum, sorgarløtur, gleðiskenslur og endaliga deyðadráttin.

Hetta er dagbók, og tí fært tú sum lesari kenslu av, at tú fylgir hendingunum, so hvørt sum tær fara fram. Tú ert við á vandafullu ferðini hjá Arnvør, og hóast tað oftast kennist svárt og tungt, er bókin eisini livsjáttandi og kveikjandi. Familjan stendur sera væl saman, og vinfólk og onnur eru sera hjálpsom og stuðlandi.

Kristna trúgvin spælir ein týðandi leiklut í bókini. Trúgvin er stuðul í sváru tíðini hjá familjuni, og bønir og sangur geva mót og skapa troyst.

»– Sært tú nakar meining í, at tú skuldi bliva sjúk? spurdi eg, einaferð vit vóru á Skála.

– Nei, svaraði tú. – Men kanska skal støðan gerast so ring, fyri at undrið kann vera tess størri. Kortini hugsi eg um, hví eg skuldi rakast. Eg, sum eigi fyra børn, sum eg vil sleppa at taka mær av, segði tú.

Eg mussaði teg eymliga á høvdið.

– Eg biði altíð fyri tær.

– Gott. Tað er tað einasta, sum hjálpir.»

Kenslukrevjandi dagbók

Dagbókin, sum skuldi vera til Arnvør, er nú latin okkum øllum at lesa. Hetta er ein sera persónlig og kenslumikil bók, sum í støðum er kensluliga avbjóðandi og tung at lesa. Hetta snýr seg um deyðsjúka kvinnu í bestu árum, sum hevur mann fyra børn, og sum stríðist fyri lívinum, meðan heilsustarvsfólk, familja og vinfólk eru um hana og stuðla henni.

Systirin Margit hevur – undantikið heilt fá brot – skrivað dagbókina, og tí verður søgan søgd ígjøgnum hennara eygu og við hennara tulkningum. Margit skrivar um smátt og stórt, kenslur og tankar, ósemjur og samstarv, og alt annað, sum knýtir seg at slíkari kreppustøðu. Nógv fólk eru við í bókini, og Margit viðfer øll fólk varisliga og við fyriliti, hóast hon eisini skrivar um onkrar ósemjur, kjak og orðadráttir í familjuni. At dømi um tað eisini eru komin við, styrkir trúvirðið á dagbókini.

Teksturin er sum heild lættur at fara til, hóast onkur brot eru merkt av heitum á heilivági og viðgerðum og orðingum hjá læknum og heilsustarvsfólki. At teksturin er skiftandi og fjølbroyttur stuðlar upp undir

kensluna, at her er talan um dagbóksskriving, hóast teksturin ivaleyst er hampaður og redigeraður til bókaútgávu.

Summi brot í dagbókini eru staðfestandi og hóvlig, ja, næstan keðilig, onnur brot eru sigandi og livandi. Dagbókin livir og sveiggjar, líka so væl sum lagið og stemningurin í familjuni ger tað. Vit eru við á ferðini. Vit fegnast um góðar løtur og hjálpanði hendur, og vit harmast tungboð og sorgarløtur.

»Enn ert tú millum okkara. Enn kunnu vit vera saman vð tær. Eg havi hug til at finna ta størstu sleggjuna í verðini og sláa tíðarinnar klokku sundur í túsund petti. Nú fara vit ikki víðari.«

Bókin er yvir 400 síður til longdar, og nógvar detaljur eru tiknar við. Tað er bæði styrki og veikleiki fyri bókina. Tí samstundis sum dagbókin gevur eitt umfatandi innlit í stórt og smátt, hevði bókin ivaleyst verið minst líka sterk og góð, var hon einar fimmtí síður ella stívliga tað styttri.

Dagbókin er djørv og avdúkandi, hóast eingin verður hongdur út at turka, og samstundis sum vit kunnu siga, at allir tekstir onkursvegna eru redigeraðir, fáa

vit veruliga kensluna av, at her hevur Margit skrivað eina erliga og virðiliga dagbók til Arnvør.

Privata dagbókin hevur almennan áhuga, og tí er at fegnast um, at hon er útgivin. Fleiri góðar grundgevingar kunnu vera fyri tí. Ein er, at hendan bókin kann hjálpa øðrum, sum hava upplivað ella uppliva líknandi hendingar í lívinum. Men bókin er nógv meira enn tað. Hon er ikki bara ein bók til fólk, sum hava verið ella eru í kreppu. Hetta er ein bók við boðskapi til okkum øll. Einaferð verður sagt í bókini, at tað er undrunarsamt, at vit skulu koma í slíka støðu, áðrenn vit veruliga brúka tíð upp á hvønn annan.

Nógv stendur eftir hesa bókina, men er ein høvuðsboðskapur, vit øll kunnu brúka í gerandisdegnum, er tað, at tað, sum veruliga hevur týðning í lívinum, er at brúka tíð saman við teimum nærmastu – saman við familju og vinum – og verða stuðlandi og góð við hvønn annan. Tað kunnu vit minna okkum á.

Tað fara nógv tár at fella, nú fólk fara at lesa »Góða systir«, og nógv verður at hugsa og hugleiða um, men tá ið alt kemur til alt, kann hendan bókin bara gera okkum til betri menniskju.